

[Henning Philipsen.]

Vi er altså ikke parcelhusfjendtlige, når det drejer sig om at sørge for at skaffe almindelige mennesker, hvis man kan anvende det sprog, et parcelhus at bo i til en almindelig pris. Det er det, vi prøver på, mens man til gengæld efter min opfattelse fra hr. Bendix' side prøver på at fastholde én gang skabte privilegier på noget, som er større end det, som almindelige mennesker normalt ville benytte sig af. Det er dér, forskellen ligger. Det er dér, der er en afgørende forskel i vor opfattelse. Det, vi ønsker, er at give befolkningen en valgmulighed, en mulighed for at vælge mellem at kunne bo i etagebolig, henholdsvis at kunne flytte ind i et parcelhus. Den mulighed eksisterer ikke i dag, for det første fordi vi har en tåbelig finansieringsordning, når det drejer sig om etagebyggeriet, og for det andet fordi den ikke er mindre tåbelig, når det drejer sig om parcelhusene.

Endelig vil jeg sige til hr. Guldberg, som gør opmærksom på, at ansvar forpligter, at det er jeg da enig med ham i. Vi glæder os over, at vi i det omfang, det har været os muligt, har kunnet slå nogle splinter, nogle stumper, af boligforliget. Det vil vi fortsætte med, og vi ønsker det helt og totalt fjernet, men de, som vi føler ansvarsforpligtelsen over for, behøver jo ikke nødvendigvis at være identiske med dem, som hr. Guldberg føler ansvarsforpligtelsen over for, og den ret må vi vel have lov at tage os til sidst.

(Kort bemærkning).

Bendix: Jeg er lige ved at få tårer i øjne, når jeg hører hr. Henning Philipsen, må jeg indrømme. Hr. Henning Philipsens hjertegribende omhyggelighed i forbindelse med parcelhusene betager naturligvis alle. Jeg kunne forstå på hr. Henning Philipsen, at der går en eller anden grænse mellem almindelige og ualmindelige mennesker i henseende til parcelhuse, og jeg er voldsomt interesseret i, hvor den grænse går, og hvordan den grænse trækkes.

(Kort bemærkning).

Henning Philipsen: Jeg føler mig overbevist om, at uanset hvad jeg ville sige i den retning, ville hr. Bendix aldrig kunne forstå, hvor grænsen ligger.

(Kort bemærkning).

Bendix: Man må vel have lov at sige til hr. Henning Philipsen, at i en debat som denne fanger bordet, og jeg går da ud fra, at hr. Henning Philipsen har overvejet det, når han angiver, at der går en grænse et eller andet sted mellem almindelige og ualmindelige mennesker i henseende til dette at bebo et parcelhus. Jeg vil bede hr. Henning Philipsen om at markere, hvor den grænse går.

(Kort bemærkning).

Henning Philipsen: Grænsen går efter min opfattelse dér, hvor man fastsætter, hvor stor en lejlighed må være i det almennyttige byggeri, og hvad der kan gives af tilskud her; den måde, hvorpå man subsidierer dette byggeri, bør man også subsidiere det andet på, hverken mere eller mindre.

(Kort bemærkning).

Bendix: Det vil altså sige, at den grænse går ved ca. 85 m², fordi jeg kan forstå, at det er den grænse, man ønsker nu skal være gældende.

Fjerde næstformand (Morten Lange): Hr. Henning Philipsen har ordet for den sidste korte bemærkning i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Henning Philipsen: Hr. Bendix bør læse cirkulærerne. Han ved, det drejer sig om 100 m².

(Kort bemærkning).

Axel Ivan Pedersen: Jeg har allerførst det spørgsmål til hr. Henning Philipsen, hvad han ville have gjort i sit boligselskab, hvis